

MVCRX093JV9W
prvotní identifikátor

MINISTERSTVO VNITRA
Odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3
P. O. BOX 21
170 34 PRAHA 7

Č. j.: MV- 46914-2/OAM-2026

Praha, 24. 3. 2026

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „MV“), odbor azylové a migrační politiky, jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), posoudil žádost o poskytnutí informací, kterou dle § 14 tohoto zákona prostřednictvím elektronické podatelny dne 13. března 2026 podala paní [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (dále jen „žadatelka“). Prostřednictvím svého dotazu výše uvedená žadatelka žádala o sdělení, jak přistupuje Ministerstvo vnitra k výkladu podmínky ustanovení § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

Žádost o poskytnutí informací ze dne 13. 3. 2026 se dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o d m í t á , a t o s odkazem na § 2 odst. 4 tohoto zákona.

Odůvodnění:

Dne 13. března 2026 byla prostřednictvím elektronické podatelny povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, podaná dle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím, jejímž prostřednictvím výše uvedená žadatelka žádá poskytnutí níže uvedené informace:

[...] Tímto žádám o poskytnutí následujících informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkajících se výkladu ust. § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve vztahu k požadavku souladu údajů uvedených v pracovní smlouvě s údaji uvedenými v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držitelé zaměstnanecké karty (dále také jako „EVPM“), konkrétně pokud jde o údaj o místě výkonu práce:

1. Podle ustanovení § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držitelé zaměstnanecké karty (EVPM).

2. Z dosavadní praxe je mi známo, že Ministerstvo v minulosti obvykle vykládalo požadavek souladu údajů o místě výkonu práce obsažených v pracovní smlouvě a v EVPM restriktivně, a to tak, že místo výkonu práce uvedené v pracovní smlouvě muselo odpovídat místu výkonu práce uvedenému v EVPM v zásadě doslovně. Zejména nebyvalo obvykle možné, aby pracovní smlouva obsahovala vymezení místa výkonu práce širší (např. celý kraj), než uváděla EVPM (např. konkrétní adresa).

3. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2025, č. j. 50 A 20/2024-26, vyplývá, že při posuzování souladu údajů o místě výkonu práce uvedených v pracovní smlouvě a v EVPM je třeba hodnotit, zda mezi nimi existují zásadní rozpory, které by vedly k závěru, že se jedná o odlišnou pracovní pozici. Z rozsudku dále vyplývá, že pokud je místo výkonu práce v pracovní smlouvě vymezeno širším způsobem než v EVPM, postačuje, že toto širší vymezení zahrnuje pracoviště nacházející se v obvodu adresy uvedené v EVPM.

4. S ohledem na výše uvedené se táži, jakým způsobem v praxi přistupuje Ministerstvo k výkladu podmínky ust. § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a zda ve své praxi reflektuje výše uvedené závěry Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2025, č. j. 50 A 20/2024-26. Zároveň se táži, jaké skutečnosti považuje Ministerstvo při posuzování údaje o místě výkonu práce za „zásadní rozpor“ mezi pracovní smlouvou a údaji uvedenými v EVPM, a jaké nikoli.

5. *Žádám, aby byla informace poskytnuta ve formě sdělení konkrétní správní praxe Ministerstva při aplikaci uvedeného ustanovení, případně s odkazem na relevantní ustanovení či dokumenty, ze kterých tato správní praxe vyplývá. [...]*

Má-li povinný subjekt při projednání předmětné žádosti postupovat v mezích zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého je tato žádost podána, musí brát ohled na ustanovení § 2 odst. 4 tohoto zákona, podle něž *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči. Povinnost poskytovat informace se tak týká pouze informací zaznamenaných nebo takových, které je možné vytvořit prostým shromážděním do určité podoby. Naopak se tato povinnost nevztahuje na případy, kdy je pro poskytnutí informace třeba její vytvoření přesahující rámec prostého vtělení do odpovědi. S přístupem vycházejícím právě z míry intelektuální náročnosti potřebné pro zpracování odpovědi na žádost se ztotožňuje jak odborná literatura (Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016,) tak Nejvyšší správní soud (rozsudek č. j. 1 As 141/2011-67 (2635/2012 Sb. NSS)). Váš dotaz se týká právního výkladu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, jakož i výkladu vztahů mezi jejich jednotlivými ustanoveními, a tudíž by bylo nutné pro účely odpovědi na Váš dotaz zaujmout stanovisko, které dosud nebylo formálně zaujato. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, jestliže se žádost o informace týká názoru povinného subjektu na určitou záležitost, který má povinný subjekt teprve zaujmout, pak je zcela namístě takovou žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, jíž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotlivým prvkem je, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět (shodně viz Furek, A.; Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde, 2010, s. 57). Vyluku z práva na informace zakotvenou v § 2 odst. 4 uvedeného zákona je třeba vykládat v souladu s jeho účelem, jímž je ochrana povinných subjektů před žádostmi, které by je zatěžovaly povinností provádět právní výklady, zaujímat stanoviska nebo vytvářet či obstarávat nové informace, jimiž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jimi disponovat.

Poučení:

Dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, lze proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím povinného subjektu podat odvolání k nadřízenému orgánu, resp. k ministru vnitra. Dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím činí odvolací lhůta 15 dnů a počítá se ode dne následujícího po oznámení rozhodnutí.

Mgr. et Mgr. Pavla Novotná
ředitelka odboru